

Kako hladnokrvno ubiti ljubavnu priču u deset minuta

Kao svaki normalan muškarac sa viškom ženskih hormona, obožavam ljubavne filmove koje obvezatno popratim sa cijelom kutijom papirnatih maramica umjesto macho kokica. Poslije, u dubokoj intimi vlastitog doma iscijedim maramice na orhideje koje mi uzvrate ljubav još većim i ljepšim cvjetovima. Taj dugogodišnji ritual naprasno je prekinut (ne mojim htijenjem) već nakon desete minute Hladnog rata pa sam poželio mijenjati svoju neotvorenu kutiju maramica za bilo čiju polovnu kutiju kokica, bocu Pelinkovca i desetak Normabela.

Nauživao sam se tijekom svog dugogodišnjeg filmofilskog staža zasigurno sa stotinjak verzija Romea i Julije, od kromanjonske verzije plemena s rijeke i pećinskog plemena do izvrsnog Romea koji mora umrijeti. I bez obzira na sve varijante besmrtnog Shakespearea, uvijek je važilo osnovno pravilo: ljubav ljubavnog para kojoj se protivi okolina.

Redatelj Pawel Pawlikowski u Hladnom ratu tu nikad potrošenu temu započinje prelijepom Zulom i romantičnim Wiktorom koji strasnu ljubav na prvi pogled konzumiraju u okrutnom crno bijelom okruženju mračnog socijalizma, pače krutog komunizma. Koliko je Zula lijepa i punokrvno erotski nabijena Merlinka izvana, toliko je psihički nestabilna da bi ju svaka psihijatrijska klinika rado ugostila na duže vrijeme (dijagnoza: psihopatska sociopatkinja sa ozbiljnim naznakama neizlječivo bešćutne kučke). Brutalno amoralna, nijedna majka ju ne bi za snahu poželjela. Nasuprot njoj, Wiktor je superioran po obrazovanju i moralu jer za svoju Juliju spreman je i mrijeti, a kamoli izdati domovinu. I tu prestaje svaka sličnost sa gore spomenutim klasikom jer njihovoj bezuvjetnoj ljubavi ne stoji na putu omraženi režim ni rodbina koju nemaju, a niti okolina koja im čak ide na ruku gdje god se to ljubavnicima prohtije. I gdje je onda problem?

Redatelju nije dovoljno dokumentaristički hladno secirati mračno povijesno razdoblje hladnoratovske borbe komunizma i kapitalizma u Europi što je maestralno i precizno izvedeno sa puno profesionalnosti i bez lažne patetike. Ali ne, morao je kopati po mojim živcima i uspješno uništiti svetu ljubav genijalnog Shakespearea. Jer njihovu ljubav onemogućuje i to puno previše puta u 84 minute unutarnji neprijatelj, mrski termin toliko dobro poznat nama koji smo rođeni u prošlom stoljeću i kojim su nas plašili odmalena jer unutarnjeg neprijatelja jako teško detektiraš za razliku od vanjskog koji je oko tebe i prepoznaš ga po odori, zastavi i oružju uperenog u tvoje tijelo. A kako bi sve bilo još morbidnije, unutarnji neprijatelj je Zula (adio pameti jer u Zulu se mora zaljubiti svaki muškarac... i žena drugačije spolne orijentacije). E tu sam pukao kao kokica jer mi je redatelj

ubio svu ljubav, romantiku i sveti pojam Valentinova. Ne petljam se u seksualnu orijentaciju redatelja, ali ne dozvoljavam da se itko miješa u moju.

Kao poklonik psihoanalize slavnog Freudea, vjerujem kako su redatelja često kažnjavali gledanjem Doktora Živaga i Ljubavnom pričom pa svoje traume iz djetinjstva liječi Hladnim ratom.